

ПОКЛОННИЧЕСКО ПЪТУВАНЕ ДО УСТРЕМСКИЯ МАНАСТИР "СВЕТА ТРОИЦА" БЛИЗО ДО ТОПОЛОВГРАД

Събота, **29.09.2007** г. В 8 и четвърт братството от храм „Св.ап.Андрей Първозваний” – повече от 50 поклонници, водени от ставр.ик. Иван Касабов потеглихме с автобус на поклонение до манастир „Св.Троица” близо до Устрем и Тополовград. Това поклонение бе отдавна запланувано и очаквано с трепет, защото през всичките години, откакто е създадена тази традиция на поклоннически пътувания към храма, не е посещаван този район. След молитвата за път и кратки разяснения за предстоящия маршрут потеглихме. В автобуса започнахме да усещаме радостта и близостта, която Бог ни дава, когато сме заедно. Спомних си Псалом 132 – „Колко хубаво и колко приятно е братя да живеят наедно!”

До голяма степен братята и сестрите се познаваме и това прави още по-приятни нашите срещи, защото живеем с мисълта, че щом Бог ни е срещнал, ще вървим заедно (дай Боже!) по тесния път към Него, водени от нашия о.Иван. През цялото пътуване си споделяме кой какво е прочел, къде Бог е извършил чудо - за Негова прослава и за наше духовно укрепване. Около обяд пристигнахме на параклиса на св.Теодора Александрийска до с.Върбица. Запалихме свещички, помолихме се, изпяхме тропара на светицата (паметта и се чества не отдавна – на 11.09.). После нашият духовен водач о.Иван благовести Св.Евангелие за този ден и продължихме.

Времето беше прекрасно за сезона – топло, слънчево, тихо. Хълмист релеф и оскъдна растителност ни съпътстваха по-нататък от ляво и от дясно по пътя, характерен за тази част на нашата страна. Разхвърлени къщи по ридовете, едни без огради, почти разградени други много луксозни, спретнати, допълват пейзажа и олицетворяват и нас човеците в днешно време по отношение на душите ни – едни запуснати и разбити, други – що годе подредени.

Пристигнахме в светата обител в ранния след обяд и бяхме радушно посрещнати от майка игумения Ефросиния (св.Ефросиния -25.09) и монахиня Виталия (м-ца Виталия -20.04) в един прекрасен двор, с много зеленина, много цветя, веранди с чардаци и лози, огласян от ромона на постоянно течащи чешми. В средата – голяма беседка, където вечерта се събрахме и заедно с о.Иван дълго обсъждахме различни въпроси.

Манастирът “Св.Троица” е построен още по време на Втората българска държава на равнинно място, под с.Мрамор. Запазил в старинната църква иконостас от 12в. Още при влизане в храма едни го оприличиха, че наподобява храм Св.Георги в Одрин, други – на митрополитската църква в Самоков. Някакво сходство с колоните вътре, с трона Господен, с дървения таван. Но и този храм, както и всеки друг, има своята специфика и се отличава с редките икони, с неповторимата атмосфера и уют.

Олтарната Пресв.Богородица – Гербовецкая е много красива и е дар от жители на гр. Болград, Бесарабия. Другите олтарни икони за съжаление са доста унищожени от времето, чакат належаща реставрация и за да се прикрият раните на дървояда са залепени с бели хартийки. Тъжно и тягостно за очите на всички поклонници.

А св.Андрей от чина апостолски е подреден заедно със св.Игнатий Богоносец, чийто 1900 годишен юбилей предстои да отбележим през декември!

В лявата страна има редки икони на 7-те архистратизи, житийна икона на св.Модест архиеп.Иерусалимски(18.12), Тримата светители, а на св.Агатия(5.02) – голяма, красива икона - се поклонихме от дясно при влизане в храма.

На другия ден – Втора неделя след Неделя подир Въздвижение – след св.Литургия, заедно с иеромонах Амвросий се изкачихме до пещерата (доста стръмна пътека!), която е била първата църква, преди да се основе сегашния манастир. По тавана на пещерата имаше следи от иконописни изображения, почти заличени от времето. А в дъното – не голяма дупка, която се оказва, че е тунел и излиза чак в Одрин.

По време на отоманското владичество манастира е бил сигурно убежище на много борци за правда и справедливост – Каракольо, Ангел войвода, Христо войвода, кара Добри. И т.н.Каракольова дупка се намира в дясната част на св.олтар, като по тесни стълби се стига до костница в подземие. Там намират покой и други незначителни поборници и защитници на българския народ. Защото по думите на о.Амвросий с много девическа кръв е напоена земята, около манастира. Девойки, които не са искали да предадат православната си вяра са заплатили с живота си.

Тръгнахме си към 14:00 часа, сърдечно изпратени от двете монахини и иеромонаха, които

дълго махаха ръце за довиждане. Това остави радостно чувство у нас, че и ние сме направили впечатление или че ще остане и за тях спомен от нашето, макар и кратко, пребиваване там. Наистина много неща могат да обогатят човека, ако има очи и душа, да ги види. Особено в една такава стародавна обител – място за пречистване, далеч от суетата на света!

И за да не се съблазнят (в която и да е посока) тези, които четат този материал ще кажа: Бог даде изпитание на един от нас, но благодарим за Неговата милост и пощада, чу нашата съборна молитва заедно с о.Иван и успяхме да се завърнем всички отново по домовете си. Затова и благодарихме за всичко на Бог, (както винаги го правим, когато се завърнем) макар че беше късно, макар че валеше дъжд.

Нека Славата на нашия Бог да е во веки! Амин!

3.10.2007 г.

поклонничка Кичка